

Formanden: Maa jeg gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at det kun er § 1, som er under Forhandling.

M. Sørensen: Ja, saa skal jeg nærmere udtale mig, naar den Tid kommer, at vi naae til § 2.

J. N. Hansen: Jeg tager kun Ordet med Hensyn til et Par Uttringer af den ærede Indenrigsminister. Naar han nemlig meente, at Antagelsen af vort Vædringsforslag under Nr. 14 skulde gjøre vore Vædringsforslag til § 1 overflødige, skal jeg dertil oplyse, at der jo, om end Nr. 14 antages, ingenlunde derved er fremkommen nogen folkelig Medvirken til Formændenes Valg. Dersom det antages, vil Formændenes Valg desuagtet jo ene og alene ligge i Regjeringens Haand, og jeg seer altsaa ikke, hvorledes Antagelsen af det skulde kunne borttage den Frygt, som man nærer for Commissionens Sammensætning. Vi ere gaaede ud fra, at Regjeringen maa have en Medvirken ved Valget af disse Formænd, og vi ere tillige gaaede ud fra, at det ikke er fuldkommen afgjort, at denne Medvirken vil blive folkelig, naar den ikke er sikret gjennem Loven selv at skulle blive folkelig. Det er denne Mistro, som har bragt os til at stille det, og som vi — skøndt vi have det Gaab, at Nr. 14 ogsaa vil blive antaget — vel endnu maa nære med Hensyn til Formændens Stilling. Det er muligt, at den er ubegrundet, men det kan kun Erfaringen vise; men, viser Erfaringen virkelig, at den har været ubegrundet, er jeg overbevist om, at de Hovetiegjørende siebliffelig ogsaa ville lade deres Frygt fare og selv forlange Hovetiet afløst. Den ærede Indenrigsminister har, forekommer det mig, ogsaa meent, at det var noget Fremmed, noget Uørt, at tillægge den ene Part Retten til at vælge en saadan Afsløsning og ikke den anden. Jeg skal dog i den Anledning henvise til Tiendeloven af 1810, som lægger det i de Tiendeydendes Hænder at forlange Afsløsning af Tienden, men ikke give Tiendetagerne en saadan Ret; dette har ogsaa været os et Forbillede, hvorfra vi ere gaaede ud. Jeg har nok lagt Mærke til, at Regjeringen har forelagt Rigsdagen et Forslag til, at Tiendetagerne ogsaa i Fremtiden skulde have denne Ret, og dersom

Hovetiet ikke skulde være afløst, som jeg dog haaber, 40 Aar efterat denne Lov er udforkommen, er jeg overbevist om, at den daværende Rigsdag ogsaa vil give den Hovetieberettigede Ret til at kunne forlange Hovetiet afløst. Det er nemlig 40 Aar siden, at Tiendeloven af 1810 udforkom, og jeg kan altsaa heller ikke i det nævnte Lovudkastis Forelæggelse finde nogen Sammenligning med Bestemmelsen i nærværende Lovudkast.

Formanden: Afslutning er forlangt af følgende Medlemmer: Jespersen, Frølund, C. H. Hansen, la Cour, N. Petersen, Clausager, Linnemann, P. Knudsen, Ottesen, Hermannsen, Fenger, Hall, Hoffmeyer, Usting og Rotwitt.

Ved den derefter stedfundne Afstemning blev det med 41 mod 15 Stemmer vedtaget at afslutte Forhandlingerne.

Man skred derpaa til Afstemning, der gav følgende Resultat:

Forslag af Cleerup, J. N. Hansen og Jngstrup:

1) Nr. 1. At Ordet „enten“ i 5te Linie udgaaer og at i 6te og 7de Linie „eller af Cieren af den Eiendom“ forandres til: „paa det Gods eller ved den Eiendom“ forkastedes med 47 mod 21 Stemmer.

Nr. 2. At i 12te Linie „saavel“ og i 13de og 14de Linie: „som af den, der har Fordring paa Arbeidet“ udgaaer. bortfaldt som Følge af den foregaaende Afstemning.

2) Paragraphen, saalydende:

Det Hovetie, eller Vægt og Arbeide, som lovligt kan affordres gaardbrugende Bønder af Jorddrotten eller Herlighedseieren, skal kunne afløses mod et billigt aarligt Bederlag, naar Saadant fordres enten af i det Mindste Trediedelen af Hovbønderne eller af Cieren af den Eiendom, hvortil Hovetiet ydes.

Det Samme skal gjælde om alt andet Vægt og Arbeide, som ifølge særlige Forpligtelsesgrunde kan fordres af Bøndergaarde og Boelssteder, dog at i dette Tilfælde Begjeringen om Afsløsning skal kunne fremsættes saavel af hver enkelt Arbeidspligtig som af den, der har Fordring paa Arbeidet.

vedtoges med 61 mod 4 Stemmer.